

LEBRIS

We know
books

NISHA J. TULI

DOMNIA
REGEIUI
AUROREI

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

LOR

În prezent: Regatul Aurorei

Arunc vasul pentru flori cu toată puterea, dar nu nimeresc capul Prințului Aurorei, deși vasul trece la mică depărtare de acesta. Prințul își ridică brațele ca să abată lovitura, iar vasul, spărgându-se de perete, îl acoperă cu cioburi de porțelan. Mă îndrept spre cea mai apropiată masă, încercând să înșfac o farfurioară de cleștar, dar prințul e deja lângă mine, prinzându-mă de încheietură cu una dintre mâinile lui mari și strângându-mă de gât cu cealaltă. Apoi mă proptește de perete, izbindu-mă atât de tare, încât gem de durere.

– Oprește-te! șuieră el.

Fața îi e atât de aproape de a mea, încât îi simt căldura răsuflării pe buze. Suntem în iatacul meu – nu, în închisoarea mea – într-o casă aflată undeva în mijlocul Vidului, la marginea Regatului Aurorei. Afară sunt munți, iar deasupra acestora se boltește o întindere nesfârșită de cer, presărată cu râuri de stele și cu fâșii de lumină în culorile curcubeului.

Cu aproape cinci săptămâni în urmă, Amya și Mael m-au scos din Aphelion și m-au adus în casa asta, din care nu mă

mai lasă să plec. La început, am crezut că mă duseseră înapoi la Nostraza, dar soarta mea s-a vădit a fi cu mult mai încălciată de-atât. Cei doi m-au închis în încăperea asta somptuoasă și-mi tot pun întrebări. M-am gândit de nenumărate ori la niște căi de evadare, dar nu știu unde aş putea să merg. Suntem înconjurati de o pădure plină de primejdii și de munți și mai greu de străbătut.

- Nu-ți spun nimic dacă nu mi-i aduci pe Willow și pe Tristan! spun eu pentru a mia oară, sau poate că am făcut-o deja de un milion de ori.

Am încetat să mai țin socoteala acum câteva săptămâni.

- Nu ți-i aduc dacă nu-mi răspunzi la întrebări! Am multe mijloace prin care să te fac să vorbești, osândito! răspunde Nadir arătându-și dinții, în timp ce ochii negri și tulburători, străbătuți de luminile aurorei, îi scapără de mânie.

Culorile din ei i se învoldurează în chip ciudat, de parcă ar arunca o vrajă asupra mea. Prințul se apropie atât de mult, încât acum nu ne mai desparte decât acel veșnic zid de mânie. Apropierea de el mă face să simt furnicături, ca și cum mi-ar fierbe sângele.

- Atunci, fă-o! strig eu.

Mă tot amenință de săptămâni întregi și nu pricep de ce șovăie să dea curs acestor amenințări. Așa că-l tot ațâț, încercând să-l fac să-și piardă stăpânirea de sine. Mă întreb cât de departe pot să merg.

Acum câteva clipe, i-am spus adevărul curat. El crede că știe ceva și poate că bănuielile îi sunt întemeiate, dar n-am de gând să adevăresc decât după ce o să mă încredințez că fratele și sora mea sunt în viață.

Chiar și așa, prințul s-ar minți singur dacă ar crede c-o să afle ceva de la mine.

Fălciile i se încheștează și-i citesc în ochi o urmă de șovăială, dar aceasta piere atât de iute, încât nu-mi dau seama dacă a fost aievea sau dacă doar mi-am închipuit.

- Fă-o! îl îndemn, în vreme ce strânsoarea din jurul gâtului meu e din ce în ce mai puternică, devenind aproape primejdioasă.

Îl privesc drept în ochi, hotărâtă să nu-l las să-mi simtă frica. N-o să mă înfrângă niciodată.

- Atotputernice prinț, arată-mi cum o să mă faci să vorbesc! Crede-mă că nimic din ceea ce poți tu nu-mi e străin!

- Nadir, oprește-te! strigă Amya, care intră acum în iatac și care, văzând cum m-a ținut de perete fratele ei, îl dojenește pe acesta din priviri. Nu poți să-i faci așa ceva!

Nadir își întoarce privirea mânioasă spre sora lui, dar ea nici măcar nu clipește. Îmi dau seama că e întru totul nepăsătoare față de toanele fratelui ei și-mi pun în minte să-i cer mai târziu câteva sfaturi în legătură cu asta.

Amya poartă o fustă lungă, neagră, despicăta ca să-și poată mișca în voie picioarele acoperite de o pereche de pantaloni strâmți, de piele neagră. Ea poartă, de asemenea, un corset fără mâneci, legat în față cu șnururi violet, precum și o pereche de mănuși de dantelă, fără degete. Părul negru, presărat cu șuvițe colorate, îi e prins de o parte și de alta a capului în două cocuri ciufulite.

Se așază, picior peste picior, într-un jilț îmbrăcat în catifea neagră. E pe deplin liniștită, în ciuda scenei pe care tocmai a curmat-o. Eu și Nadir ne privim unul pe celălalt în timp ce în aer parcă scapără scânteii, iar piepturile ni se zbugiumă din pricina răsuflărilor întretăiate, mânioase.

- Am trimis vorbă la Nostraza! spune ea, făcându-ne s-o privim amândoi.

- Amya..., bombăne Nadir, iar eu simt din nou furnicături pe sub piele.

Ea își ridică mâna gingașă.

- Nu-ți face griji! Am făcut totul în taină!

- Dacă tata află că ea e aici...

– N-o să afle, răspunde Amya, căreia prind să-i scânteieze ochii în culorile aurorei, în vreme ce întreaga-i făptură își mai pierde din liniștea pe care o avea la început. Știu ce e în joc! Nu te purta cu mine de parcă aș fi copil!

– Ai de gând să-mi dai drumul sau o să rămân așa, cu mâna ta în jurul gâtului meu, în timp ce tu stai de vorbă? întreb eu.

Nadir îmi aruncă o privire nehotărâtă. Îmi dau seama că ar vrea să facă ceva necumpătat. Se vede limpede că a ajuns la capătul răbdării, gata să răbufnească.

Ei bine, n-are decât să aștepte. De fapt, o să-l îmboldesc eu.

Fălcile prind să-i zvâcnească, iar privirile ni se întretaie. Mă simt din nou de parcă cineva m-ăr atinge pe sub piele. Deși n-o s-o spun niciodată cu glas tare, nu pot să nu bag de seamă că asta mi se întâmplă doar atunci când este el de față. Nu vreau să mă gândesc la ce ar putea să însemne, dar sunt încredințată că nu poate să fie decât prevestirea unui alt necaz. Prințul mai șovăie o clipă, iar apoi își ia, în sfârșit, mâna de pe gâtul meu.

– Încetează să mai arunci cu lucruri în mine! spune el cu glas îndeajuns de tăios încât să mă facă să simt fiori pe șira spinării. Sau o să te închid în temniță, legată în lanțuri, alături de *animalele mele de casă!*

Scânteia haină din privirea lui îmi dă de înțeles că acele animale sunt mai degrabă monștri, decât niscaiva tovarăși prietenoși.

Prințul face un pas în spate, privindu-mă precum un prădător lihnit, gata să-mi sară la gât la cea mai mică provocare. Ațintindu-mi înapoi privirea la el, mă îndepărtez și, înainte să mă poată opri, înșfac acea farfurioară de cleștar și o arunc de perete.

Farfurioara se sparge cu zgomot, iar eu mă întorc spre prinț și-i arunc un zâmbet triumfător, dându-mi o șuviță peste umăr.

Apoi flutur din gene, plină de nevinovăție, întrebându-l:

– Ce spunea?

Ochii lui se întunecă atât de mult, încât devin aproape negri, iar vârtejurile luminoase din ei se sting încetul cu încetul, până când lasă în loc doar două hăuri negre, îndeajuns de adânci încât să te pierzi în ele. Și iață că simt din nou acele furnicături pe sub piele, de parcă un demon turbat ar încerca să mi-o sfășie. Oare de ce mă face mânia lui să mă simt astfel?

Amya își pune mâna la gură, încercând să-și înăbușe un zâmbet, în timp ce eu îmi înalț capul și îl privesc pe prinț, care se apropie și mă înhață iarăși de încheietura mâinii.

– Te-am prevenit! mormăie, trăgându-mă spre el.

Sunt gata să mă împiedic și-mi proptesc mâna de pieptul lui lat, ca să mă sprijin.

– Stai! Vreau să aflu ce vești a primit sora ta de la Nostraza. Tristan și Willow sunt în viață?

Nadir mă răsuțește, spatele meu fiind acum lipit de pieptul lui, iar apoi își petrece un braț pe după mijlocul meu și-mi astupă gura cu palma.

– Nu-i spune nimic! îi poruncește el surorii lui, care tocmai se pregătea să-mi răspundă la întrebare. Jur pe Zerra, Amya! *Nu face asta!*

Ea închide gura, strângând din buze, în timp ce mormăielile mele de împotrăvire sunt înăbușite.

– Lasă-mă să-i spun! îl roagă prințesa, ceea ce o face să crească puțin în ochii mei.

– Nu! se răstește el. Am prevenit-o!

Mă strânge zdravăn de mijloc, în timp ce dau din mâini și din picioare. După ce mă învârte, începe să mă târască spre ușă. Mă zbat în strânsoarea lui, încercând să-l lovesc în fluierul piciorului, sau chiar într-o parte mai prețioasă a trupului.

Însă Nadir e un Crai Nobil și e nespus de puternic, așa că parcă m-aș lupta cu un copac de fier, înzestrat cu firea unui cactus.

Ajunși pe coridor, ne întâlnim cu Mael, care tocmai venea spre iatacul meu. Văzându-ne, el se lipește de perete și ne face loc să trecem.

– Văd că lucrurile merg bine!

– Ține-ți gura! îl repede Nadir, înaintând.

Apoi se oprește. Eu încă mă zbat și lovesc, în timp ce el se tot întoarce, ca și cum n-ar putea să se hotărască încotro să se îndrepte.

– Necazuri? întreabă Mael, apropiindu-se și încrucișându-și mâinile pe piept.

Poartă obișnuita-i armură de piele deschisă la culoare, părul îi e tuns foarte scurt, iar pielea cafenie îi strălucește sub lumina venită de la șirul de candelabre mici, atârinate de-a lungul coridorului.

– N-avem și noi o temniță în casa asta! se stropșește prințul, ca și cum abia în clipa de față și-ar fi dat seama de o asemenea lipsă, pe care se pare c-o socotește ca fiind vina tuturor.

S-a zis cu amenințarea de a mă închide alături de *animalele lui de casă*.

– Căminul nostru de aici nu e de soiul ăla! răspunde Amya. Țsta ne-a fost și țelul atunci când l-am clădit.

– Asta s-a întâmplat înainte să fim nevoiți să ținem aici po-doaba asta de ostatică ce se poartă ca un *copil* turbat! se răstește Nadir, iar mie îmi scapă un hohot vesel de răs, ceea ce, firește, îl întărește și mai tare.

Scoțând adevărate mugete de mânie, prințul deschide cu putere ușa de la capătul coridorului, silindu-mă apoi să intru într-un iatac uriaș, care are un pat pe măsură, așezat sub un lung șir de ferestre în spatele cărora aurora boreală pictează cerul în fâșii colorate.

Deși Aphelionul era o curte care doar se prefăcea a fi un rai al frumuseții poleite, acum îmi lipsește cerul lui albastru, senin, așa cum florilor le lipsește soarele. Văzduhul de aici, care seamănă cu o pânză cenușie, mohorâtă, îmi dezgroapă din suflet amintiri dureroase, legate de cei doisprezece ani în care abia dacă am izbutit să rămân în viață sub bolta întunecată.

Toată încăperea e neagră, mai puțin cele câteva fâșii de culoare ale covoarelor și mobilei – stacojiu, violet și verde-smarald.

O, și mai sunt și cei doi câini albi, enormi, blănoși, care stau întinși în fața vetrei și care-și ridică încet capetele de îndată ce intrăm, privindu-ne cu ochii lor întunecați, plini de o curiozitate vicleană. Cred că sunt câini, deși, dacă m-aș lua după mărimea lor, ar putea să fie și lupi, și încă unii care se înfruptă la cină cu copii mici. Oare astea sunt animalele de casă despre care mi-a vorbit Nadir? Cei doi zăvozi nu par *chiar atât de* primejdioși. De fapt, sunt destul de drăguți, dacă nu țin seama de faptul că oricare dintre ei ar putea să-mi smulgă capul de pe umeri dintr-o singură mușcătură.

Asta, până când unul scoate un mârâit gros, ațintindu-și asupra mea privirea prea deșteaptă pentru un câine.

Îmi schimb părerea de îndată. Fără îndoială că cele două animale sunt foarte primejdioase.

Nadir mă trage după el de-a lungul încăperii, în timp ce Amya și Mael schimbă priviri îngrijorate.

– Nadir..., șoptește prințesa.

– Nu acum! răspunde el cu glas tăios ca lama unui cuțit.

O clipă mai târziu, din palmele lui încep să se desprindă niște fâșii de lumină colorată, care mi se înfășoară pe după mijloc. Nu le simt atingerea, după cum n-o simt nici pe cea a unor cătușe care parcă ar fi făurite din aer și care mă împiedică să-mi mișc mâinile.

Mael ne aruncă o privire iscoditoare și se vede limpede că ar vrea să-și dea cu părerea, dar rămâne tăcut. Folosindu-se de și mai multe fâșii colorate de magie, Nadir îmi leagă încheieturile mâinilor de unul dintre stâlpii patului. Dacă țelul meu de căpetenie n-ar fi să-i scot inima din piept și s-o dau la câini, aș recunoaște că puterile lui magice își au frumusețea lor.

După ce socotește că m-a legat așa cum trebuie, prințul se îndepărtează și-și încrucișează mâinile pe piept, cu fața luminată de un zâmbet trufaș. Poartă veșmintele lui obișnuite, adică

o cămașă neagră și o pereche de pantaloni de aceeași culoare, care-i cad pe trup cu o desăvârșire ce mă scoate din sărite.

- Nemernicule! strig eu, trăgând de legături. Dă-mi drumul!

El mă împinge spre piciorul patului până când între noi nu mai rămâne loc decât pentru răsuflările noastre întretăiate.

- Ți-am zis că aruncatul cu lucruri atrage urmări neplăcute!

Mă zbat, mânioasă, silindu-mă să-mi înăbuș dorința de a-l scuipa. De a-l lovi. De a-i da un cap în gură. Orice. Sunt atât de mâhnită, de mânioasă și de sătulă de toate astea!

Nimeni n-o să mă lase niciodată să fiu liberă.

- Iar eu ți-am spus că nu stau de vorbă cu tine decât după ce-mi aduci prietenii aici! mă răstesc, păstrând pe mai departe secretul legăturii noastre de familie, în nădejdea de a-i putea apăra astfel pe fratele și pe sora mea de ceea ce bănuiesc că-și dorește prințul. Crezi că mă sperii?! Cu greu am rămas în viață vreme de doisprezece ani în nenorocita aia de închisoare a ta, în timp ce tu dormeai în așternuturi de mătase și făceai pe grozavul în veșmintele tale sclivisite. Cred că și câinii ăștia au avut parte de o îngrijire mai bună decât am avut eu!

De data asta scuip, dar Nadir izbutește să se ferească, iar stropii mei de scuipat sfârșesc pe podea, iroșiți.

- Te-ai aflat în acea închisoare fiindcă ai săvârșit o nelegiuire! spune el.

- Eram doar un copil! strig eu din răspuțeri. N-am făcut nimic, monstru nenorocit!

- De aici înainte, să-mi spui „Înălțimea Ta“! îmi poruncește el, cu ochii năpădiți de vârtejuri stacojii.

- Nu ești *prințul meu*! mă răstesc eu cu glas mușcător, în care încerc să pun toată ura adâncă pe care o nutresc.

N-o să mă plec niciodată în fața acestui Crai trufaș.

- Ești cetățean al Aurorii!

- Du-te naibii! Nu sunt! Și mai bine mor decât să-ți spun astfel!

Nările i se umflă, dar nu-mi răspunde, ci se mulțumește să se răsucească pe călcăie și să le facă semn Amyei și lui Mael să-l urmeze. După aceea, se oprește în prag și-mi aruncă o privire peste umăr.

– Dacă nu te potolești, Morana și Khione n-o să șovăie să te pună la locul tău!

Auzindu-și numele, cei doi monștri blănoși de lângă vatră își ridică privirea, arătând destul de nevinovați cu blana lor care pare la fel de groasă și de albă ca zăpada proaspăt căzută. Dar apoi își arată colții ascuțiți și mârâie, amintindu-mi să nu mă las înșelată de ceea ce am înaintea ochilor.

Amya îmi aruncă o privire plină de înțelegere, la care nu răspund. Și ea a dormit în așternuturi de mătase și a purtat veșminte frumoase, în timp ce noi putrezeam la Nostraza. Poate că e mai cumsecade întrucâtva, dar nu e lipsită de vină în ceea ce privește nenorocirile care m-au lovit.

Ușa se închide și mă folosesc de prilej ca să mă uit de jur împrejurul încăperii. Privirea mi se oprește din nou la câinii ale căror capete se odihnesc pe labe, dar care, vezi bine, îmi pândesc fiecare mișcare. Haina neagră a lui Nadir atârnă de spătarul jilțului așezat în fața mesei de lucru din colț, iar peretele cel mai îndepărtat e acoperit de sus până jos cu rafturi de cărți.

De partea cealaltă a ușii, Mael, Amya și Nadir stau de vorbă pe șoptite. Pesemne că vorbesc despre mine.

Din ziua sosirii mele aici, Nadir m-a tot iscodit, vrând să afle cine sunt cu adevărat și ce voia Atlas de la mine, dar nu i-am răspuns la întrebări. Nu știu ce crede sau cât e de aproape de adevăr, însă n-am de gând să-i fac viața mai ușoară. Atlas voia să mă folosească pentru puterea pe care aş putea s-o am, iar eu trebuie să cred cu tărie că intențiile acestui prinț al întunericului se îndreaptă spre același țel.

Ostenită de atâta stat în picioare, mă așez pe podea, iar cătușele mele magice îmi dau voie s-o fac și să mă odihnesc cât de cât.

Trebuie să ies de aici. Nu doar din încăperea asta, ci din casa asta. Nenorocirea e că habar n-am încotro aş putea să mă îndrept. N-am nici un cămin și nici un ban în buzunar. Și nici nu pot să dau buzna la Nostraza și să-i iau pe Willow și pe Tristan. Nici măcar nu știu dacă ei mai sunt în viață.

Oglinda Soarelui mi-a spus să caut Coroana Inimii, dar nu știu de unde anume aş putea să-mi încep căutarea și în ce loc aş putea s-o gădesc.

În cele din urmă, ușa se deschide și intră Nadir, care, înainte s-o închidă la loc, îmi aruncă o privire încruntată. Amya și Mael nu mai sunt în spatele lui și simt că, de frică, mi se ridică părul pe ceafă. Dintr-odată, îmi dau seama că habar n-am de ce e în stare prințul ăsta crud și sălbatic. Cât de frică ar trebui să-mi fie? Oare o să mă silească să fac aceleași lucruri pe care m-au silit să le fac temnicerii de la Nostraza? Inima începe să-mi bată cu putere, iar palmele mi se umezesc. Mai bine mor decât să îndur din nou așa ceva!

Nimeni de aici nu mi-a făcut nici un rău până acum, însă știu că primejdia mă paște neîncetat, din pricina veșnicei mele nesupuneri. Dar de ce să mă supun, la urma urmei? Aproape că n-am nimic de pierdut. Dacă prințul plănuiește să mă folosească precum a făcut-o Atlas, atunci s-a zis cu mine oricum. Singura putere pe care o am sunt secretele închise în mintea mea și puțința de a le folosi în schimbul libertății lui Tristan și a lui Willow.

În ciuda faptului că, la drept vorbind, prințul nu mi-a făcut nici un rău până acum, îmi dau seama că e plin de cruzime și că ar omori pe oricine fără să stea pe gânduri. Nadir e asemenea unui arc încordat, gata să lovească oricând. Mustește de putere și de amenințare și e înconjurat de un nimb întunecat. Simt din nou acel fior pe sub piele și răsufli adânc, încercând să-l înăbuș.

Nadir se duce lângă vatră și se așază pe podea, în fața câinilor, iar apoi prinde să le mângâie blana, ceea ce le umple de bucurie pe cele două fiare. Se vede limpede că ele au un loc

de seamă în inima prințului, iar priveliștea din fața ochilor mei e ciudat de nepotrivită cu purtarea lui obișnuită, așa că mă mai liniștesc puțin. După ce Nadir isprăvește cu mângâierile – timp în care nu m-a băgat în seamă câtuși de puțin –, se ridică și trece în sala de baie. Aud apa curgând, oftez și suflu ca să dau deoparte o șuviță care mi-a intrat în ochi.

În aer stăruie acea răceală pe care mi-o amintesc atât de bine, eternul frig din Aurora. Totul e rece: aerul, cerul și nenorocitul ăsta de prinț. Port o pereche de pantaloni strâmți, ciorapi groși și o tunică neagră, groasă și ea. Din fericire, toate astea sunt îndeajuns de plăcute la purtat și-mi țin de cald.

Ușa se deschide din nou, iar eu trag aer adânc în piept atunci când îl văd pe Nadir schimbându-și veșmintele. E gol de la brâu în sus și e cu neputință să nu te uluiască desăvârșirea trupului său. Arcuirile și adânciturile mușchilor cafenii, strălucitori, i se mișcă în timp ce se duce la masa de lucru. Nici de data asta nu-mi aruncă nici o privire, ci începe să scotocească printr-un vraf de hârtii.

Pielea îi e acoperită de semne colorate, ce se întind de pe piept până la umeri. Poartă o pereche de pantaloni negri, subțiri, care-i atârnă atât de jos pe coapse, încât îl fac să arate aproape necuviincios. De ce naiba stă pe jumătate dezbrăcat în fața mea? Oare pentru el împrejurarea de față nu-i decât un simplu joc?

Se întoarce spre mine și privirile ni se întâlnesc, dar eu mi-o abat repede pe a mea, stânjenită să fiu prinsă uitându-mă la el. Îl aud cum râde disprețuitor în timp ce stinge lumânarea de pe masa de lucru, cufundând încăperea într-un întuneric pe care acum nu-l mai îndulcesc decât scânteierile aurorei ce pătrund prin fereastră.

– Ce faci? întreb, privindu-l prin penumbra deasă.

Mi se strânge inima din pricina gândurilor despre ce anume ar plănuși să-mi facă, singură și legată în dormitorul lui.

Culorile aurorei boreale i se răsfrâng pe piele, pe obraji și pe fălcile puternice. Pășește pe covoarele groase care acoperă

podeaua de marmură neagră și, la vederea tălpilor lui goale, simt o apropiere ciudată între noi.

- Vreau să mă culc, osândito! S-a făcut târziu.

Trag de funiile magice care încă mă țin legată de pat.

- Și eu?

- Și tu, ce?

- Nu poți să mă lași așa toată noaptea!

- Ba da. Pot. Cum ai de gând să mă împiedici?

Bineînțeles că răspunsul lui nu mă ia pe neașteptate. L-am zădărit mai devreme, iar acum a venit vremea să se răzbune.

- Te urăsc, șoptesc eu cu glas amenințător.

- Mi-ai mai spus-o. De multe ori. După cum vezi, asta nu mă supără defel. Plănuiesc să dorm neîntors știind cât de multă pică îmi porți.

Se duce la pat, trage de învelitori și rânjește către locul în care am rămas așezată. Apoi se vâără în așternut și se învelește, oftând plin de mulțumire. Cred că-o face ca să-mi dea de înțeles cât de la îndemână se simte el, și cât de neplăcut, eu. Dacă asta a vrut, pot să spun că a izbutit din plin. Mă foiesc pe podeaua tare, iar fundul mi-e deja amorțit și mâinile mă dor din pricină că nu pot să mi le mișc. Și totuși, chiar pare să plănuiască să doarmă, nu să se răzbune dedându-se la cine știe ce fapte desfrânate.

Fluieră, iar câinii se ridică și se întind în fața vetrei, cu blana plină de sclipiri portocalii. La început, mi se pare că vin spre mine. Îmi înghit nodul din gât, dar fiarele mă ocolesc și apoi sar în pat, scoțând niște mârâituri înăbușite și așezându-se lângă stăpânul lor.

Am avut dreptate, cei de aici se poartă mai bine chiar și cu câinii. Ar fi trebuit să-mi amintesc asta.

Deși nu mai pot să-l văd pe Nadir, ci numai arcurile trupului său pe sub așternuturi, îi arunc cea mai cumplită privire de care sunt în stare, încercând să-l preschimb într-un morman de cenușă chiar în locul în care stă întins. Ca și cum mi-ar fi

citit gândurile, el se preface că oftează din toți bojocii. Cine ar fi crezut că un prinț nemuritor ar putea să aibă un suflet atât de mărunț?

- Vise plăcute, osândito! Îmi urează el cu un glas în care se simte o urmă de veselie.

Mă silesc din răspuțeri să nu răbufnesc, nevrând să-i dau prilejul să se desfete și mai mult. În timp ce privesc fără țintă în beznă, îmi jur în sinea mea să-l omor.

Încet și dureros.

Singurul lucru pe care trebuie să-l mai hotărâsc e dacă să-l omor mai întâi pe prinț sau pe tatăl lui.